

[Schmidt.]

særlig levende, naar det drejer sig om en Lov, der vedrører Forholdene i de ny-hervede Landsdele. Jeg anerkender med Glæde og hilser med Tak, at man prøver at afhjælpe Nøden dernede, men jeg venter, at man ogsaa er villig til at skaffe Garantier for, at denne Hjælp nu ogsaa kommer den nordslesvigske Befolkning ligelig til gode, og at ikke den ene Befolkningsdel foretrækkes for den anden. Nøden dernede er jo endnu stor, større vistnok end de fleste aner. Det vilde jo ikke være underligt, om de fleste havde det Indtryk, at Nøden for en stor Del var forstummet; det er paa en Maade rigtigt, for mange af de Mennesker, der raabte højt om Hjælp mod den Ruin, de saa vilde komme, er nu blevet stille, netop fordi Skæbnen har naaet dem, og de nu er tynget af Bekymring for, hvorledes de skal finde Arbejde, fordi de i Mellemtiden har mistet Hus og Hjem. Da jeg forleden talte med en Forhandler af Byggematerialer nede i Tønder By, fortalte han mig, at han nu ikke havde færre end 3 Bønder i sin Tjeneste, der ikke mere ejede Jord, og disse Folk er dog forholdsvis heldigt stillet i Forhold til mange andre, der tabte deres Jord og ikke fandt Arbejde. Derfor mener jeg, at man maa vide, at Nøden dernede endnu er stor, og at der maa foretages noget særligt, hvad den danske Regering jo ogsaa er villig til at gøre. Men i samme Tempo som den ene nordslesvigske Lov efter den anden kommer frem — for denne her er allerede den tredje —, i samme Tempo bliver ogsaa den Parole altid tydeligere, at man med disse Love tillige maa opfylde en stor national Opgave, og dér er det, jeg maa tage Særstilling. Min Særstilling kan selvfølgelig ikke være den, at jeg af den Grund afviser disse Forslag. Var det min Mening, skulde jeg have gjort det straks i Forsommeren, da dette Lovforslag først blev fremsat. Jeg gjorde det ikke, fordi jeg godt kan se, at det alligvel er en Hjælp i Nøden. Men, som sagt, jeg venter Garantier for, at det nu virkelig ogsaa kommer hele den nordslesvigske Befolkning dernede til gode og begge Befolkningsdele paa samme Maade og paa lige Vilkaar. Naar altsaa nogle har ment, at jeg allerede før skulde have taget bestemt Stilling, som jeg i korte Træk har gjort, og have givet Udtryk for de Tanker, jeg nu fremsætter, vil jeg dog sige, at jeg vilde ikke gøre Indtryk af, at jeg vilde spænde Ben for en Lovgivning, der ubetinget økonomisk vil hjælpe Befolkningerne dernede, og at jeg ogsaa var bestemt af en anden Overvejelse, nemlig, at jo mere jeg

holdt mig tilbage, des tydeligere vilde det blive, hvad Meningen nu i Grunden er med denne Lovgivning.

Nu vil det være meget vigtigt at blive klar over, hvor Nøden i Grunden stammer fra. I store Træk er det ofte fremhævet her, men jeg maa have Lov til lige kort endnu en Gang at belyse dette Forhold. Det er en Selvfølge, og det ved enhver, at denne Landsdel dernede er blevet ramt af Krigens Nød i en Grad som ingen andre Landsdele i Danmark. Og det ved man ogsaa, at Befolkningen dernede har tabt sin Markkapital. Men dertil kommer saa som noget afgørende de uheldige Følger af den danske Valutapolitik, og det er netop dem, der har voldt, at Nøden dernede blev til en virkelig Katastrofe. Det fremgaar ganske tydeligt af en Oversigt, som er fremkommet i „Berlingske Tidende“ den 3., 4. og 5. Januar 1929, en Undersøgelse, der kom frem fra Amtsforvalter Schmidt i Haderslev, og det vil være interessant at høre nogle Tal, som han dér gør bekendt. Denne Oversigt strækker sig over Tiden fra Regnskabsaaaret 1921—22 indtil Regnskabsaaaret 1928—29, altsaa netop den Tid, der følger efter Markkapitalens Tab. Denne statistiske Opgørelse er en Sammenligning mellem det Formuetab, Nordslesvig har lidt, og det Formuetab, der i samme Tidsrum foregik i de tilstødende Amter, Vejle og Ribe; og Resultatet er følgende. Formuen i de nye Landsdele beløb sig i Regnskabsaaaret 1921—22 til 536 Mill. Kr. og i 1928—29 til 274 Millioner, altsaa et Tab i denne Tid af 262 Millioner, det vil sige omtrent Halvdelen. I Landdistrikterne var Tabene endnu større, i Gennemsnit 56 pCt.; i et enkelt Skattedistrikt, Lundtofte, gik det helt op til 62 pCt. I samme Tid tabte Vejle Amt omtrent 30 pCt. af Formuen og Ribe 41 pCt. Ogsaa dér var det Landdistrikterne, der tabte mest; i Vejle Amt var Tabet 37 pCt., i Ribe 48 pCt. Det er i det væsentlige de ødelæggende Følger af dansk Valutapolitik. I Nordslesvig var Tabet Halvdelen og over Halvdelen, i Vejle derimod $\frac{1}{3}$, i Ribe omtrent $\frac{2}{5}$. Naar man ser paa disse Tal, bliver det fuldkommen klart, at det er nødvendigt at hjælpe Landsdelene dernede fremfor de andre Landsdele. Nu maa man være klar over, at det er i Grunden ikke Landsdelene, det drejer sig om, men det er Landsdelenes Befolkning. Det er Befolkningen, der har tabt den Formue, og derfor er det Befolkningen, der maa hjælpes til at blive ligestillet med andre Dele af Befolkningen i Danmark, naar Hjælpen kommer. Det vil virke for-